

Pes a mačka

Starý pes sedel schúlený pod stromom a lízal si labku. Mačku, ktorá sa prechádzala po konári stromu, si nevšimol.

Zato mačka ho pozorovala. „Uhni, chcem zoskočiť!“ zamraučala, ale pes ju nepočul, lebo bol nahluchlý. „Psisko, presadni si! Nezavadzaj mi pri zoskoku!“ zvolala zvýšeným hlasom.

Pes zodvihol hlavu, a keď zbadal mačku, potešil sa. „Čo hovoríš?“

„Že je s tebou kríž!“ odvrkla mačka a zoskočila na zem. Pes bolestivo zavyl, lebo dopadla rovno na jeho chvost.

„Tváriš sa, akoby som ti chvost prinajmenšom odtrhla!“ zamňaukala posmešne.

„Mám bolesti!“ pošťožoval sa pes. „Nohy mi už neslúžia ako kedysi.“

„Keď nevládzeš chodiť, sed! Lahká pomoc.“

„Láme ma v krížoch. Ani čoby sa mi v nich niekto vrtal. Aj si ich natieram bylinkami, ale nič nepomáha. Darmo, vek neoklameš.“

„Veru, si starý! Bolesť by si však mal znášať statočne a neobťažovať okolie. Neznášam, keď niekto lamentuje pre taľafatky.“

„Aké fotky?“ spýtal sa pes.

Mačka podráždene pohodila labkou a chcela odísť.

Pes sa rozbrechal. „Nechutí mi jesť. Mám čosi s bruchom.“

„Nemáš ho rozpárané, tak čo toľko vzdycháš?“

Pes neodvetil, lebo ju nepočul, a ďalej lamentoval: „Jazyk ma páli, hlava kvári, kĺby mi vřzgajú, bolesti labiek spávať nedajú.“

Namiesto toho, aby sa ho mačka opýtala, ako mu môže pomôcť, podráždene vystrčila pazúry a zamraučala: „Neznášam starých a chorých! A teba zo všetkých najväčmi, starý hluchý peň!“

„Ďakujem,“ zabrechal pes, lebo namiesto hluchý peň počul, že mu želá pekný deň.

Mačka ho už mala plné zuby a rozbehla sa preč.

Po niekoľkých krokoch jej na hlavu padol odlomený ťažký konár a mačka bez duše spadla na zem. Keď sa prebrala z omráčenia, nevedela, kde je ani kto je. Nad ňou stál starý pes a zavýjal. Keby ho nezačul horár, mačka s hrčou na hlave a otrasom mozgu by tam ležala dodnes.

Kým neochorieme, netušíme, s čím bojujú tí, ktorým sa v chorobe a starobe ulavi už len tým, že sa môžu vyzprávať zo svojich bolestí.

Králik a zajac

Králik obhrýzal kapustové listy s toľkou chuťou, že sa mu robili hrče za ušami. Nevšimol si, že z druhej strany hryzie tú istú kapustu zajac poľný.

Keď sa prehrýzli do stredu, odrazu si navzájom hľadeli do očí. Preľakli sa, až zapíšťali.

„Zožral si mi polovicu kapusty!“ rozčertil sa králik.

„Akože tebe? Si na poli! Ja tu bývam od narodenia. Aj do školy som sem chodil!“ odvrkol zajac a ukázal labkou doľava.

„Čo sa naporuješ? Myslíš si, že keď si vychodil školu, si múdry? Že si viac ako ja?“

Zajac sa zachichotal do labky. Keď si všimol, že prichádza zajačica, do ktorej je zaľubený, podskočil od radosti.

Aj králikovi sa zajačica zapáčila na prvý pohľad. Červenat sa nevedel, nuž zastríhal ušami. „Postrážil som pre teba najchutnejšiu kapustu z celého poľa,“ kasal sa a labkou poklepal po kapustovej hlave.

Zajačica sa naňho pozrela a zahanbene zaklipkala očami.

„Čo tam po kapuste! Tej je na poli ako maku v makovici,“ ujal sa slova zajac. „Kapusta ako kapusta. Iné je dôležitejšie než to, čo si napcháš do brucha.“

„Láska ide cez žalúdok,“ zamudroval králik netušiac, z ktorej labky vytiahol toľkú múdrosť. „A ako vravím, táto kapusta je najchutnejšia zo všetkých.“

„Ako vieš,“ zajac sa poškrabkal na hlave, „keď si ostatné kapusty neochutnal?“

Králika otázka zaskočila. Napadlo mu odvetiť, že by ho z toľkej kapusty zdulo, ale radšej zvolil klamstvo.

„Viem. Všetko viem, lebo som veľmi múdry. Celé leto som chodil do tamtej školy!“ ukázal labkou napravo, na opačnú stranu, kde stála škola zajaca poľného, lebo si pomýlil ľavú a pravú stranu.

Zajac sa zachichotal a zajačica odsťakala za ním. Králika si viac nevšimala.

Keby králik naozaj chodil do nejakej školy, naučil by sa čítať. Na škole, ktorá stála napravo, bol totiž nápis *Osobitná škola*, teda špeciálna základná škola pre mierne zaostalých ušiakov.

Nehrajme sa na niečo, čo nie sme. Klamstvo nás dobehne, aj keď nemáme zajačie labky.

Kohút, sliepka a gunár

Po dvore sa preháňali sliepky. Perie lietalo na všetky strany a kotkodákanie bolo počuť na celú dedinu.

„Už mám toho dost! Kohút, myslíš si, že si môžeš voči nám dovoľovať?“ rozkričala sa najsmelšia sliepka.

„Ak vyletiš vyššie ako ja, budeš môcť rozkazovať na dvore. Kým som tu však ja, sadni si na bidlo, hlavu si strč pod krídlo a mlč!“ zlostne zakikirikal kohút.

K namosúrenej sliepke podišiel gunár. „Na jarmoku som kúpil balónik. Nafúkam ti ho, ak chceš, keď mi zaň zaplatíš.“

„Načo by mi bol nafúkaný balón, ty nafúkanec?“ rozčúlila sa sliepka, lebo už mala nervy ako na špagáte.

„Aby si sa mohla nafukovať a vyletiť vyššie ako kohút,“ odvetil gunár.

Sliepka sa zamyslela. Naklonila hlavu, aby udržala rovnováhu a nepadla.

„Nafúkaj balón!“ požiadala po chvíli váhania. „No najprv mi povedz, čo za to chceš!“

„Dve dážďovky.“

Len čo gunár podal sliepke nafúkaný balón, zafúkal vietor. Sliepku aj s balónom vynieslo do výšky. Od radosti, že lieta, kotkodákala tak hlasno, že všetky sliepky zoskočili z bidla a kohút nervózne behal sem a ta.

Sliepka pristála s balónom na strome. Sadla si na haluz a odtiaľ sa posmievala kohútovi. „Tak kto je vyššie? Kohút, odteraz poslúchaš ty mňa! Zakikirikaj!“ kotkodákala sliepka, ako jej zobák narástol.

Kohút zvesil hlavu a robil, čo mu prikázala.

„A teraz vyzametaj dvor krídlami!“ Sliepka na strome až podskočila od radosti, že môže rozkazovať rozkazovateľnému kohútovi. „Tancuj!“

Kohút teda tancoval.

„Od zajtra budeš kikirikať nie o piatej ráno, ale o hodinu skôr a my, sliepky, budeme drichmať. Ty nám zatiaľ prichystáš jedlo.“

Kohút hrabal nohou a nasrdene hľadel do zeme.

Sliepka sa nohami odrazila od haluze. Chcela si ešte chvíľu zalietieť, lebo sa jej to veľmi zapáčilo.

To však nemala robiť! Znenazdajky sa zdvihol prudký vietor a sliepku, ktorá stále držala nafúkaný balón, vynieslo do výšky a odvialo až do koruny stromu v lese. Niekoľko metrov od neho stál poľovník. Myslel si, že je to vták, a zostrelil ju zo stromu.

Ak sa dostaneme na vrchol, ešte to neznamená, že sa tam aj udržíme.

